Habacuc - Comentarii J. N. Darby

Introducere - Habacuc

Căile lui Dumnezeu dezvăluite în Cuvântul Său

Cât de complexă şi desăvârşită este desfăşurarea căilor lui Dumnezeu în Cuvântul Său! Acesta conţine nu numai marile evenimente care demonstrează guvernarea Sa şi caracterul acesteia, nu numai dovezile fidelităţii Sale faţă de poporul Său şi opinia Sa asupra răului care îi conduce la judecată, ci şi răspunsul Său la fiecare sentiment cauzat de înlănţuirile de evenimente prin care El îi pedepseşte, eliberarea pe care El o dă durerii care trebuie să fie simţită de cel credincios, din cauza necazului poporului preaiubit de Dumnezeu, împreună cu profitabilului exerciţiu al credinţei. Pe de o parte sunt dezvăluite căile perfecte ale lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, inima este formată în înţelepciunea acestor căi şi în desfătarea cu efectul deplin al credincioşiei Dumnezeului dragostei. În aşteptarea acelui efect, credinciosul capătă multă încredere în Dumnezeu Însuşi şi legăturile inimii cu El sunt profund întărite.

Subiectul profeţiei lui Habacuc

Habacuc tratează în profeţia sa evoluţia cedinţei şi a afecţiunilor spirituale în mijlocul încercărilor. Ea ne vorbeşte despre antrenarea inimii celui care, plin de Duhul Sfânt, este ataşat de poporul lui Dumnezeu. Însă, cel adus înaintea noastră este Israelul.

Înainte de toate, profetul se plânge că răul care există în mijlocul poporului este insuportabil. Acesta este efectul natural al lucrării Duhului lui Dumnezeu într-o inimă care este geloasă pentru gloria Lui şi care detestă răul. Inima profetului, formată în şcoala legii, vorbeşte, probabil, despre rău în spiritul legii. Duhul lui Dumnezeu nu-l scoate din această poziţie potrivită, de profet înaintea lui Dumenzeu, aşa că el judecă răul potrivit sfinţeniei, conform cu o inimă credincioasă promisiunilor lui Yehova.

În legătură cu aceasta, Yehova îi descoperă judecata grozavă, prin care va pedepsi poporul care s-a dedat răului. El îi va ridica împotriva lor pe caldeeni, imagini ale mândriei şi energiei, care, plini de succes în tot ceea ce întreprindeau, căutau glorie doar în opinia pe care o aveau despre ei înşişi. Căpetenia lor, părăsindu-L pe Dumnezeul adevărat, care le dăduse puterea, se va închina unui dumnezeu al său*. Dar toate acestea trezesc în profet un sentiment opus celui pe care-l experimentase mai înainte. Aici Dumnezeul lui era renegat de instrumentul răzbunării pe care-l folosise, iar poporul preaiubit, călcat în picioare de unul mai rău decât el. Dar credinţa ştie că Dumnezeul ei, Dumnezeul cel adevărat, este unicul şi singurul Domn** şi (ceea ce este deja o profundă consolare, asigurând inima de salvare) că Yahova este cel ce le-a dat celor răi putere, pentru corectarea poporului Său. Dar oare trebuie ca ei să-şi umple mereu plasa cu oameni ca şi când ar fi fost peşti?

Profetul s-a oprit, pentru ca, la timpul Său, Dumnezeu să-i explice acestea. Veghind, ca o sentinelă, aşteaptă să primească răspunsul lui Dumnezeu pentru neliniştea sufletului său. Pentru a-l mângâia pe profet şi pe tot poporul Lui cel credincios, Dumnezeu îi porunceşte acestuia să scrie răspunsul atât de clar, pentru ca şi cel care aleargă să îl citească. El ia aminte la afecţiunile poporului Său şi le apreciază pentru ca sunt date în adevăr, potrivit cu propria Sa inimă, prin Duhul Sfânt.

Chiar şi înainte de a aduce eliberarea, El va mângâia inima întristată de sentimentele pe care credinţa le produce în ea. Şi dacă credinţa le produce, răspunsul la această credinţă nu va întârzia. Eliberarea încă nu venea. Viziunea era totuşi pentru un timp hotărât, când eliberarea din partea lui Dumnezeu venea negreşit. Dumnezeu Însuşi, care pune preţ pe credinţă, va interveni. Iar dacă eliberarea întârzie, cel credincios trebuie s-o aştepte pentru că ea va veni în mod sigur şi nu va întârzia. Pentru inima omului eliberarea întârzie să vină, dar răbdarea trebuie să-şi facă lucrarea în mod desăvârşit, pentru că răbdarea lui Dumnezeu este îndelungă şi perfectă. Timpul eliberării nu va întârzia nici măcar cu o clipă peste momentul rânduit de El în înţelepciunea Sa.

Dumnezeu a judecat duhul de mândrie, a cărui efecte îl copleşiseră pe profet. Asupritorul nu era drept, dar partea celui drept era să trăiască prin credinţă, aşa că el trebuia să trăiască prin credinţă. O eliberare a poporului, care, ca să spunem aşa, nu ar fi avut nevoie de această credinţă, ar fi putut fi preferată. Dar Dumnezeu dorea ca inima să fie exersată astfel. Cel drept trebuie sa treacă prin aceasta şi să înveţe să se bizuie pe Yehova, să conteze pe El în toate circumstanţele şi să cunoască faptul că El rămâne Acelaşi orice ar veni.

În acel timp, cu toate că Dumnezeu a permis ca poporul să fie zdrobit prin nedreptate şi asuprire, din cauza păcatelor lor, purtarea asupritorului striga către ceruri şi aceasta a adus judecată asupra capului lui. Ce nenorocire pentru asupritor că, în afară de relaţiile lui Dumnezeu cu poporul său, El este şi Cel care judecă pământul şi îl eliberează de sub asuprirea celui rău. Chipul lui cioplit nu avea să-i folosească la nimic. Ce ar fi putut face piatra mută în favoarea celui care o aşezase? Dar Yehova era în locul Său cel sfânt, în templul Său. Tot pământul trebuia să tacă înaintea Lui. Pământul va fi umplut de cunoştinţa gloriei Lui, cum este fundul mării acoperit de ape. Popoarele lumii vor lucra ca în foc – aceasta fiind îngăduit de Yahve - toate lucrările lor fiind în pierdere, iar El va umple lumea de cunoştinţa despre El Însuşi.

Acest răspuns face ca inima profetului să fie conştientă de prezenţa solemnă a lui Dumnezeu, angajându-l să aştepte restaurare a lucrărilor lui Dumnezeu în har în mijlocul poporului său şi îl fac să se întoarcă la vechea favoare din partea lui Dumnezeu, amintindu-i de toată gloria lui Yehova, care Acesta a apărut la început înaintea poporului Său, ieşind din locaşul Său şi a înlăturat toate obstacolele pentru a aşeza poporul în binecuvântare.

La amintirea puterii Lui, profetul tremură, rămânând în acelaşi timp conştient că aceasta este şi sursa unei odihne perfecte asigurate chiar în ziua necazului, atunci când nimicitorul avea să se suie invadând poporul.

Profeţia se încheie cu rezultatul binecuvântat al tuturor acestor lecţii atât de valoroase şi anume, expresia încrederii desăvârşite în Yehova. Profetul urma să se bucure şi să se veselească în El chiar dacă va lipsi orice binecuvântare, pentru că Yehova Însuşi este puterea, încrederea şi sprijinul lui, Acela care îl va aşeza pe înălţimile binecuvântării Sale, dându-i picioare ca ale cerbilor ca prin harul Său, să se suie pe aceste înălţimi.

Nimic nu este mai frumos decât desfăşurarea gândurilor Duhului lui Dumnezeu, tristeţile şi neliniştile produse de El şi răspunsul lui Dumnezeu care să dea înţelegere şi tărie în credinţă, pentru ca inima să fie într-o relaţie perfectă cu El Însuşi.

De remarcat, că aici este în prim-plan asupritorul idolatru, deşi prima invazie a acestuia este semnalată ca şi cauză imediată a neliniştii profetului. Caldeenii sunt nominalizaţi distinct, ei fiind, aşa cum ştim, cei care au dus poporul lui Dumnezeu în captivitate.

Ca rezumat, în această profeţie avem răspunsul lui Dumnezeu, care explică căile Sale credinţei, şi certitudinea că El este fidel promisiunilor Sale. Inima credincioasă, care iubeşte poporul lui Dumnezeu pentru că este al Lui, este mângâiată gândind la acestea, chiar şi atunci când este întristată din cauza răutăţii din mijlocul lor şi încă şi mai mult de judecata care cade asupra lor. Dumnezeu îl cunoaşte pe asupritor, iar cel drept va trăi prin credinţă.

clickbible.org